

Ο "ΡΟΜΠΙΝΣΩΝΟΣ", ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

Είπε, κι' άρπάζει τὸ τέρι του στήν ἀγκαλιά του ὁ Δίας.

Κι' ἡ Γῆς τούς βγάξει γιόδαστο καὶ μαλακὸ χορτάρι, γιούλια τούς βγάξει ὀλόδροσα, βασιλικούς, καὶ κρί- νους.

πυκνοὺς, ποὺ ἔτσι ἀπ' τὴ γῆς ψηλά τούς κράτααν [σπικωμένους.

Ἐκεῖ ἔπεσαν, μέσ' δὲ χρυσὸ κουκουλωμένοι γνέφι, πανώριο γνέφι ποῦ ἔσταζε δροσιές ἀχτιδοδάδες.

Ἐτσι κοιμοῦνταν ἴσυχος στήν ἀκρη, ναρκωμένος ἀπ' ἔπνο ὁ Δίας κι' ἔρωτα, κι' εἶχε ἀγκαλιά τὴν Ἥρα.

Καὶ τρέχει ὁ Ἵπνος ὁ βαθύς νὰ σύρει στὰ καράδια καὶ κάτω ἐκεῖ τοῦ Ποσειδοῦ τὴν εἰδωπὴ νὰ δώσει. Καὶ πᾶει κοντὰ του στέκεται κα! τοῦ μιλάει διὸ λόγια.

«Βόηθα, τοῦ Κρόνου, τώρα, γιέ, τίς Ἀχαιοὺς μὲ θάρος,

κι' ὄρα κύν λίγη χαρὶς τούς τὴ νίκη, ἐνὼ κοιμάται ἀκόμα ὁ Δίας, γιατί ἐγὼ τοῦ σκέπασα τὰ σπλάχνα μὲ μαλακιά ἀποκάρωση, κι' ἡ γελαδόματη Ἥρα πτόν γέλασε κι' ἔρωτικά νὰ κοιμηθοῦν τὴν πῆρε.»

Εἶπε καὶ πῆγε τότε ἄφτος στ' ἀθρώπινα κοπάδια, κι' ὁ Ποσειδὸς πῶ προθύμα θαρρέει νὰ βοηθήσει. Κι' ἔφτύς πηδαίει μιά ὡς στή γραμμὴ τῶν μπροστι- νῶν καὶ σκούζει:

«Ἀργῖτες, τί: στόν Ἐχτορα θ' ἀφίσουμε ἔτσι λέτε τὴ νίκη; Τί, θὰ δοξαστεῖ καράδια μας πατώντας;»

Ἐτσι παινιέται τώρα ἄφτος καὶ λέει, τί ὁ Ἀχιλλέας πέρα στὰ πλοῖα μένει ἀργός ποῦ πείσμων ἢ καρδιά του.

Μὰ ὅλοι ἂ βοηθάτε, ἄς λείπει ἄφτος, ἡ νίκη ν'αὶ [δική μας.»

Εἶπε, καὶ ὁ ὅλους ἔβαλε ἀπόφαση καὶ θάρρος. Τότες συνέρια τέντωσαν σκυλίτικη πολέμου ἔδω ὁ λεβέντης Ἐχτορας κι' ἐκεῖθε ὁ γιός του Κρό- νου,

βοηθῶντα ὁ ἕνας Ἀχαιοὺς, βοηθῶντα ὁ ἄλλος Τρῶες. Γιόμισε ἀσκέρι ἐκεῖ μπροστά στὰ πλοῖα τ' ἀκρογιάλι παντοῦ, κι' ὀρμούσαν οἱ στρατοὶ μὲ ξεκουφάστρα [ἀντάρα.

Τόσο σὲ ξέρα θάλασσας τὸ κύμα δὲ βουήζει, ὀλοῦθε ὅταν κακοῦ βοριά φουρτοῦνα τὸ θεριέει· τόσο δὲν τριζοδαλαγὰ μὴτ' ἢ φωτιά, ἀμὰ ἀρχίζει πέφκους νὰ καίει ἀρήφνιτους σὲ βουνοπλάγια κι' ὄρη· καὶ τόσο γύρω ὁ ἀνεμος ὁ ὀρθόκλαρα δὲ σκούζει λογγόφραξα, ὅπου πῶ πολλὸ μουκρίζει σὰ φρενιάσει, ὄση φωνὴ τότε ἔχνησε ἀπ' Ἀχαιοὺς καὶ Τρῶες σὰ χεῖμισαν νὰ φαγωθοῦν κακόστριγγα ἀλαχτῶντας.

Καὶ πρῶτα πρῶτα ὁ Ἐχτορας ἀκόντισε μὲ τ' ὄπλο τὸν Δία, ἐκεῖ ἴσα ἀπάνου του π' ὀρμούσε, καὶ τὸν [ἴδρε

ὅπου ναι ὀμπρός τὰ δὴ λουριά σὸ ἀσπὸς κεντῶ- μένα,

τὸνα ἀργυροκάρφου σπαθιοῦ καὶ τῆς ἀσπίδας τ' ἄλλο ἄφτα τ' ἀφράτο τοῦ ὄσαν κορμί, καὶ τοῦ Πριάμου τότες ὁ γιός λυπήθηκε ποῦ τὸ γοργὸ κοντάρι πῆγε ἄδικα ἀπ' τὸ χέρι του, καὶ πίσω στῶν συν- τρώων

γυρνᾷ τούς λόχους μὴν τοῦ βγεῖ λαχταρα σὸ κεφάλι.

Μὰ ἐκεῖ πῶ γύριζε, νὰ ὁ γιός τοῦ Τελαμῶνα ὁ Δίας μὰ πέτρα—ποῦ πολλὰς ἐκεῖ τῶν καρδιῶν στήριδια κυλιούνταν μέσ' στῶν μαχτῶν τὰ πόδια—μὰ ἀπὸ [δάφτες

ἀρπάζει, καὶ στὸ λαιμὸ κοντὰ ἰπάνου ἀπ' τὴν ἀσπίδα τότε βαρεῖ, στὰ στήθια ὀμπρός, μὰ πέτρα ποῦ σὰ [σφαῖρα

τοῦ πέταξ' ἴσα ἀπάνου του στήριφογυρίζοντας τιν. Κι' ὅπως τοῦ Δία ὁ κεραδὸς χάμου ξεπλώνει λέσκα μὲ ρίζες κι' ὄλα, καὶ φριχτὰ βρωμαίει τὸ θιάφι γύρω, κι' ἄξαφνα ἄν τύχει καὶ τὸν δεῖς, δὲ κοβεὶ κρύος ἴδρος, κοντὰ ἂ βρεθεῖς, τί τοῦ Διὸς δὲ χωρατέει ὁ χτύπος, τὸ ἴδιο ἀμέσως ἔστρώθηκε κι' ἐκεῖνος μέσ' στίς σκόνες.

Μέσα ἀπ' τὴ χούφτα τοῦ ἴσχυε τὸ χάλκινο κοντάρι, τοῦ πῆγε ἄλλου ἢ περκεφαλιά, τοῦ πῆγε ἄλλου ἢ [ἀσπίδα,

κι' ἡ χαλκοπλούμιστη ἔχνησε τριγύρω ἀρματώσά του· Ὄρμυσαν ἄγρια σκούζοντας οἱ Δαναοὶ μ' ὀλπίδα νὰν τὸν τραθήξουν, κι' ἔρρηχναν συχνὰ πυκνὰ [κοντάρια·

ὁμως δὲ μπόρεσε κανεὶς μὲ σπάθα ἢ μὲ κοντάρι νὰν τὸν βαρέσει, τί μπροστά πρὶν στάθηκαν οἱ [πρώτοι

τῶν Τρῶων ὄλοι—Ἀγήνορας, Αἰνεΐας, Πολυδάμας— κι' οἱ στρατηγοὶ τῶν Λυκιοτῶν, ὁ Σαρπηδὸς κι' ὁ [Γλάφυκος.

Μηδ' ἄλλος τὸν ἀμέλινσε κανεὶς τούς, μόνε ὀμπρός [του

κρατοῦν τίς ὀμορφικὲς ἀσπίδες, καὶ κατοπι τὸν παίρνουν κι' ἔξω ἀπ' τὴ σφαγὴ στὰ χέρια τους [τὸν βάζουν,

ὡς ποῦρθαν στὰ γοργὰ ἄλογα ποῦ ἀπ' τὴν ἀντάρα [πίσω

καρτέρααν μὲ τὸν ἀμαξᾶ καὶ τὸ πανώριο ἀμάξι, κι' ἔτσι τὸν πᾶν πρὸς τὸ κάστρι ἐνὸ βαριά βογκοῦσε. Κι' ὅταν στὸ πέρασμα ἔφτασαν τ' ἀσώπαστου Σκα- [μάντρου,

πλήθιου ποτάμου ποῦ κανε ὁ βροχοδότης Δίας, ἐκεῖ τὸν βάζουν κατὰ γῆς ἀπ' τ' ἄτια καὶ τοῦ ῥήχ- [νουν

νερό· κι' ἄφτος ἀνάσανε, κι' ἀνοίγοντας τὰ μάτια στὰ γονατὰ του κάθησε καὶ ξέρασε αἶμας μάρβο. Μὰ πάλι γέρονε πίσωθε, καὶ χάμου τοῦ πλάκάνει Τὸ φῶς θολοῦρα τί ἢ πλῆγη τὸν δαιμονοῦσε ἀκόμα.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΕΠΙΦΥΛΑΔΙΑ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΣΣΛΙΝ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δράμα σὲ τρεῖς πράξεις

Μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ Α'. ΠΡΑΞΕΩΣ

- Σωτήρης Κορακᾶς. Πηνελόπη, μητέρα του. Ἴφιγένεια. Ἐλένη. Ἀνέζω. Καλομοῖρα. Μέλπω.

- Μαριγῶ, πάλαι ὑπηρέτρια τοῦ σπιτιοῦ. Ἐνας Ἵππρέτης. Ἐνας Χαρικός.

- Ἄνδρες, γυναῖκες, κορίτσια. Ὁ σκηνῆ: σύγχρονος. Ὡ' ἕνα πύργο στήν Πελοπόννησο.

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

Ἡ μεγάλη σάλα τοῦ πύργου. Στὸ βάθος μιά μεγάλη, ἀνοιχτὴ θύρα ποῦ φέρνει σὲ μακρὸν δειῶδρομο. Ἀριστερὰ ψηλὰ παράθυρα δεξιὰ πόρτες. Γυναῖκες ἐτολίζουν τὴ σάλα. Φέρνουν ἱπιπλά μέσα καὶ καθαρίζουν βέζα. Στὸν πρὸς τὰ δεξιὰ τοῖχος εἶναι ἀκουμπημένη μιά σκάλα. Με- ρικὰ ἱπιπλά, μετὰξὺ τῶν ὀποίων ἕνας καναπές, εἶναι ἀτα- κτοποιήτα ἀκόμα

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.— Βγάλτε πρῶτα ἔξω τὸ τρα- πέζι.

ΜΕΛΠΩ.— (Ἀνεβαίνει στὴ σκάλα καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβάξῃ εἰκόνες.)

ΜΑΡΙΓΩ καὶ ΑΝΕΖΩ (Πηγαίνει ἔξω τὸ τραπέζι.)

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.— Μὴ βιάζεστε, σιγὰ... ἔτσι. Μπράβο. Τώρα πρέπει νὰ φέρετε τίς γυρλάντες. Κάτω στὴν αὐλὴ εἶναι Πολὺ ἀργήσατε.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.— Κυρία... Κυρία! Ἦρθε τὸ ἀμάξι ἀπὸ τὸ Ναύπλιο κ' ἔφερε τὰ κουφέτα καὶ τὸ κρασί.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.— Τώρα ἔφτασα. Ἄς περιμένῃ λιγάκι. Ἐλα, Καλομοῖρα. Κάνε πῶ γρήγορα Ἐχὼμ' ἀκόμα καὶ τίς γυρλάντες.

(Ἡ Πηνελόπη φεύγει. Ἡ Μαριγῶ καὶ ἡ Ἀνέζω ἐπιτρέφουν.)

ΑΝΕΖΩ.— Ἡ κακομοῖρα... Κάνει πῶς χαιρέ- ται. Γιὰ τὰ μάτια.

ΜΕΛΠΩ.— Σάμπως εἶδε δὲ καὶ καμμιὰ χαρὰ ἀπ' τὸ γιό τῆς... Τέτοια παντρεῖα!

ΜΑΡΙΓΩ.— Ἡ κυρὰ τὴν ἀγαπάει τὴ Φιγένεια.. κ' εἶναι σύμφωνη σ' αὐτὸ ποῦ ἔκαμ' ὁ γιός τῆς!

ΑΝΕΖΩ.— (Φεβᾶ δυνατᾶ.) Τὸ 'κανε ρόιδο!.. νὰ πάρῃ τὴν θυγατέρα μιανῆς μαυλίστρας... κ' ἴνου καλιοδοσκάλου!

ΜΕΛΠΩ.— Ἡ κυρὰ Πηνελόπη τί νὰ κάμῃ; Ἐπρεπε νὰ στρέξῃ σ' αὐτὴ τὴν παντρεῖα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ.— Ἐπρεπε; Ἄς νὰ ἦρθ' ὡς ἐκεῖ τὸ πρᾶμα;

ΜΑΡΙΓΩ.— Ἄ μπᾶ! Δὲν τὸ πιστεύω.

ΜΕΛΠΩ.— Ἐρῶ γὼ τί λέω. Ἐπρεπε νὰ στρέξῃ ἡ κυρὰ Πηνελόπη. Γι' αὐτὸ θὰ μετάνιωσει τώρα ποῦ τὴν πῆρε τὴ Φιγένεια σὸ σπιτί τῆς.

ΜΑΡΙΓΩ.— Ἡ κυρὰ τὴν ἀγαπάει τὴ Φιγένεια σὰν παιδί τῆς.

ΑΝΕΖΩ.— (Σκάζει τὰ γέλοια.) Χᾶ, χᾶ, χᾶ! Σὰν παιδί τῆς!..

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ.— Μὰ δὲν τὴν εἶδαμε διόλου τὴν κοκῶνα μας σήμερα! Ποῦ νὰ 'ναι τάχα κρυμμένη;

ΑΝΕΖΩ.— Γυμνάζεται πῶς νὰ κἀνῃ τὴν κυρὰ... πῶς θὰ μᾶς διατάξῃ ἀπὸ αὐριο.

ΜΑΡΙΓΩ.— Κάτι ράβει ἀκόμα σὸ φρέματ τῆς.